

เต่าน้อยช่วยชีวิต

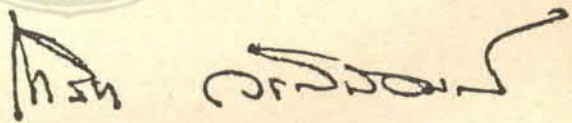
โครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ
เอกสารเสริม เล่มที่ ๒๒

คำนำ

ในสังคมปัจจุบันหนังสือเป็นพื้นฐานในการสื่อความหมายและแสวงหาความรู้ เป็นเครื่องมือที่จะช่วยสร้างความเข้าใจระหว่างประชาชนด้วยกัน และระหว่างรัฐบาลกับประชาชน การรู้หนังสือไทยจึงเป็นสิ่งจำเป็น เป็นสิทธิและบริการขั้นพื้นฐานที่ประชาชนทุกคนพึงได้รับ และเป็นการรักษาไว้ซึ่งมรดกของชาติที่สืบทอดต่อกันมามากกว่า ๗๐๐ ปี

เพื่อป้องกันการลืมนั่งหนังสือและปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้รู้หนังสือได้รับประโยชน์จากการอ่าน กรมการศึกษานอกโรงเรียนจึงได้ขอความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ตลอดจนผู้ที่มีจิตกุศลจัดทำเอกสารเสริมการอ่านขึ้นเพื่อเผยแพร่ในพื้นที่ที่มีการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือ หนังสือแต่ละเล่มนี้จะมีเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ ให้ความเพลิดเพลิน และใช้ภาษาเหมาะสมสำหรับผู้เริ่มอ่าน

กรมการศึกษานอกโรงเรียนขอขอบคุณ ผู้เขียนและคณะทำงานด้านเอกสารเสริมโครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติไว้ ณ โอกาสนี้ที่ได้สละเวลาจัดทำเอกสารเสริมเล่มนี้โดยมิได้รับค่าตอบแทนแต่ประการใด

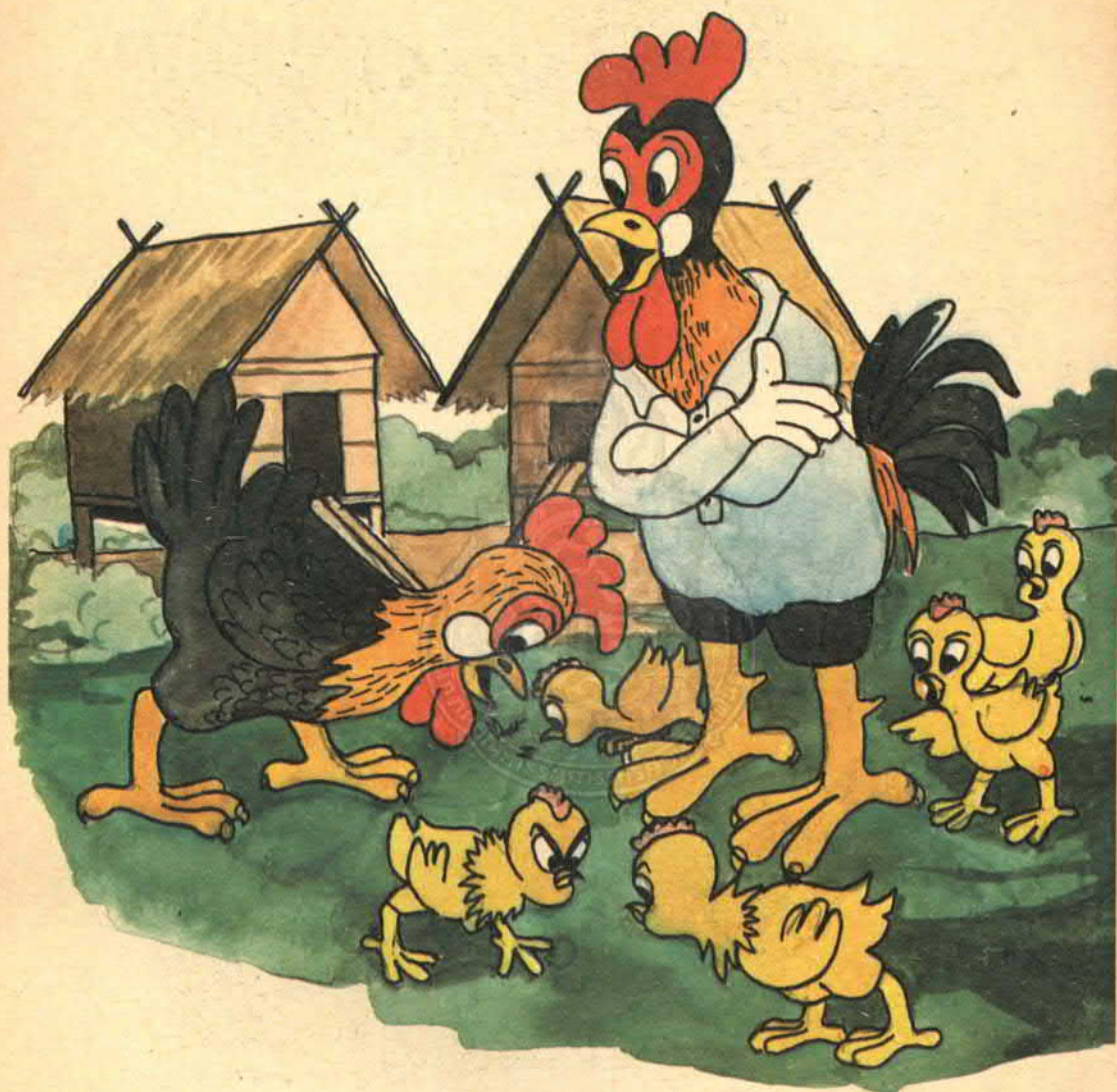

(นายโกวิท วรพิพัฒน์)

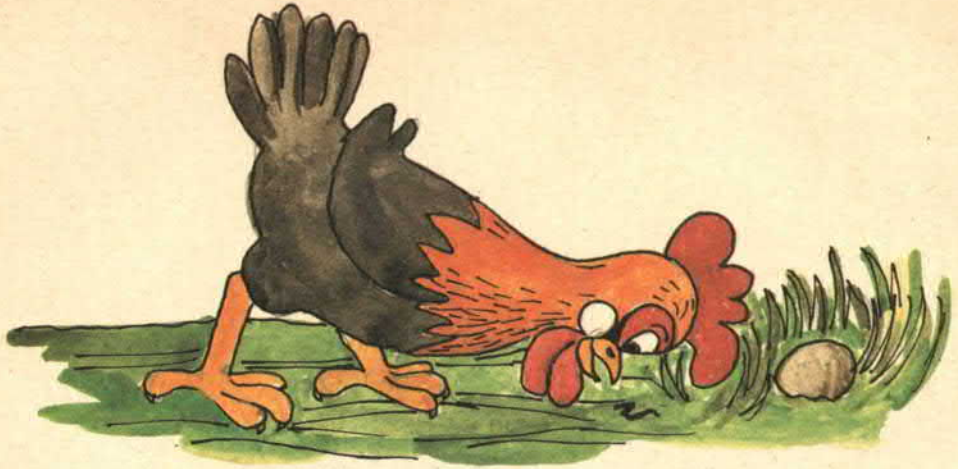
อธิบดีกรมการศึกษานอกโรงเรียน

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา ๓๑๔-๓๑๖ ปากซอยบ้านบาตร ถนนบำรุงเมือง เขตป้อมปราบ
กรุงเทพ ๙ ๑๐๑๐๐ นายปทุม ศิวันวล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๒๖

ไก่ครอบครัวหนึ่ง มีพ่อแม่และลูกไก่อีกหลายตัว

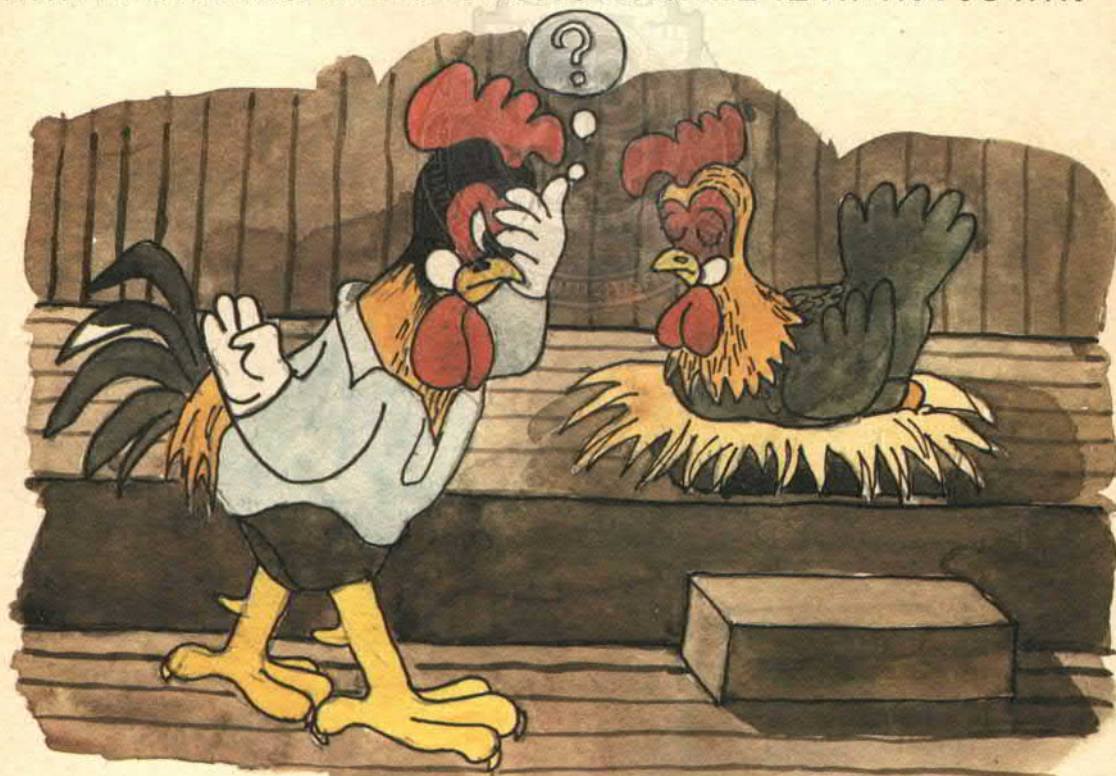
วันหนึ่งขณะที่แม่ไก่กำลังหาอาหาร เหลือบไปเห็นไข่ฟอง
หนึ่งวางทิ้งไว้ในพงหญ้า

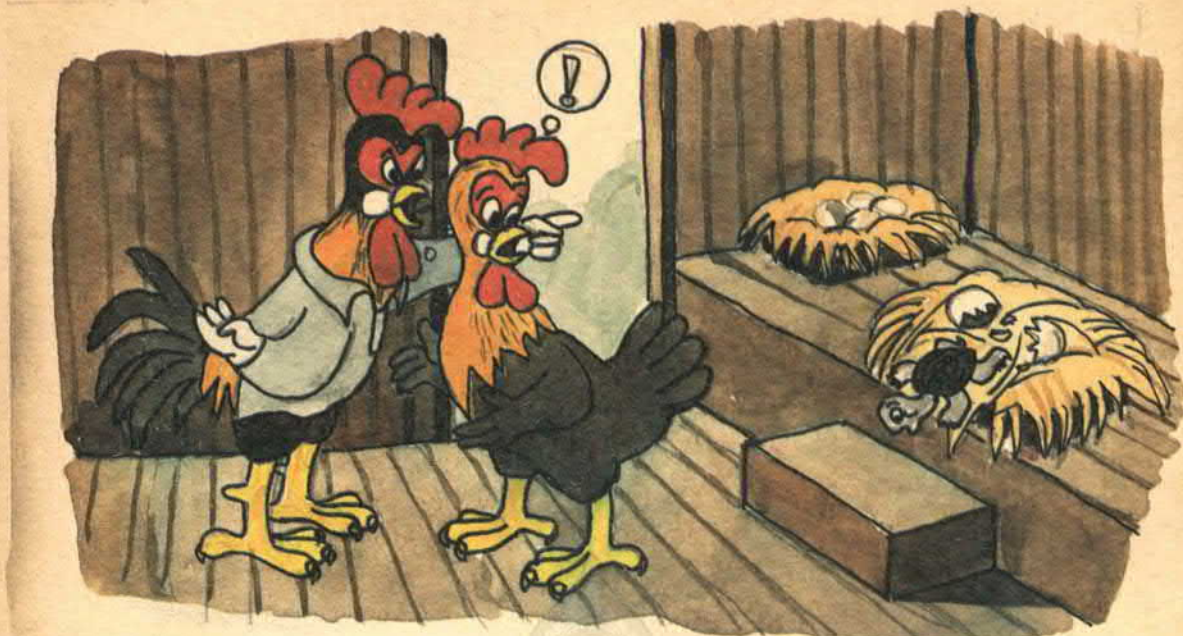
แม่ไก่คิดในใจว่า เอ! ใครนะเอาไข่มาทิ้งไว้ที่นี้น่าสงสัยจริง ?
ฉันจะเก็บไข่ฟองนี้ไปฟักคงจะดี จะได้มีลูกเจี๊ยบน้อย ๆ เพิ่มขึ้นอีก

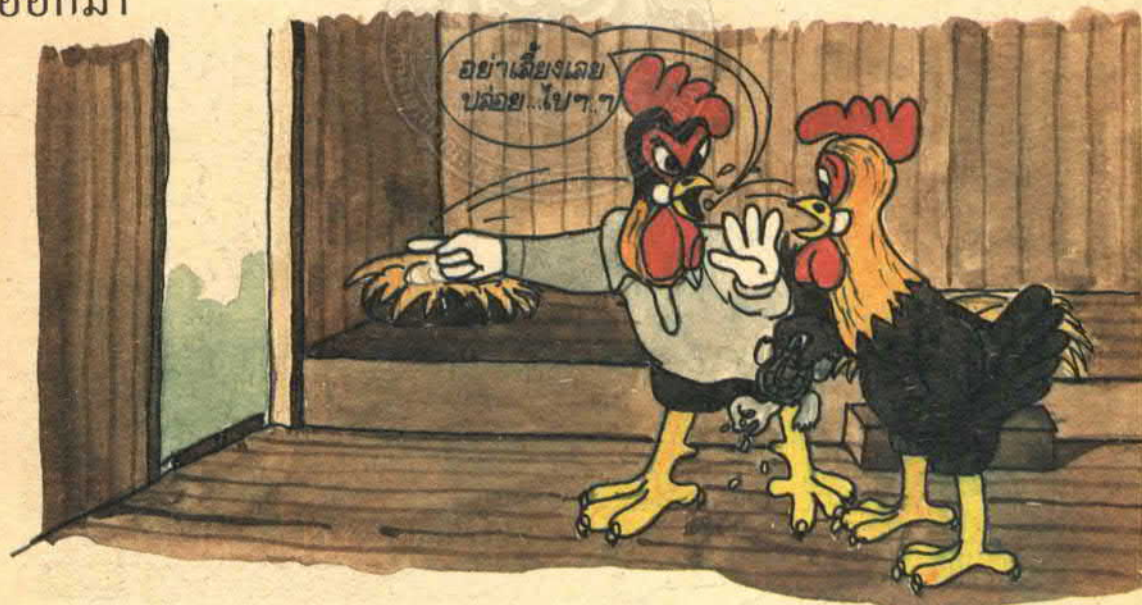
คิดดังนั้นแล้วแม่ไก่จึงเก็บไข่ฟองนั้นกลับไปฟักที่รังของตน

พ่อไก่ หน้กใจที่เห็นแม่ไก่เอาไข่มาฟักเพิ่มอีก เพราะกลัวว่าจะมีลูกมากจนดูแลไม่ทั่วถึง

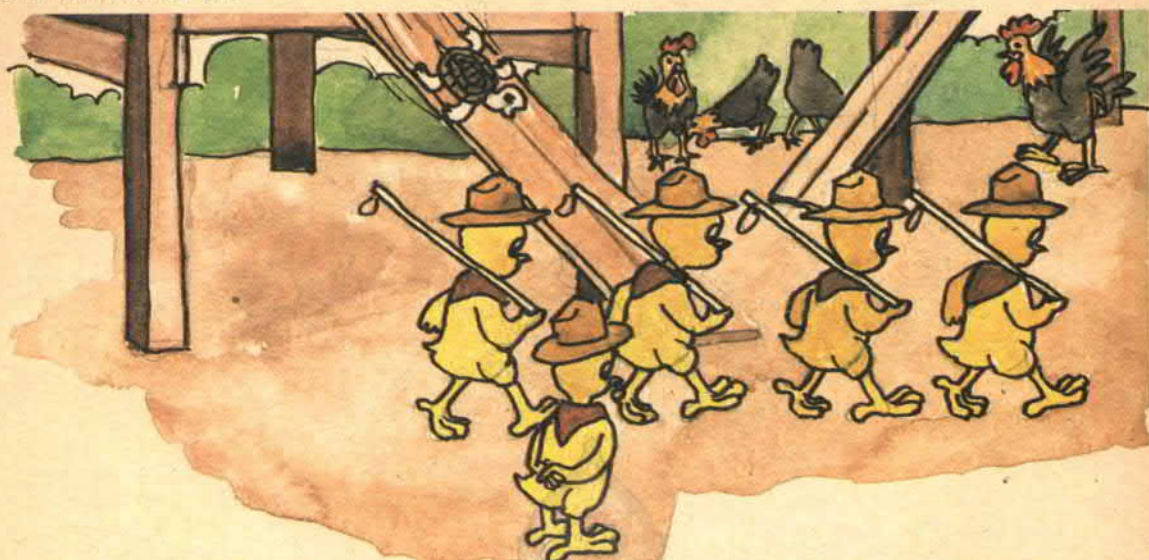

ขณะที่พ่อไก่กับแม่ไก่กำลังปรึกษากันอยู่นั้น ไช้ที่ฟักไข่ ก็เริ่มกระเทาะเปลือกออกและมีลูกเต้าตัวน้อยค่อย ๆ กลานออกมา

แม่ไก่ผิดหวังเพราะไข่ที่ฟักไข่ไม่ได้ลูกไก่ ดังที่คิดไว้จึงตัดสินใจโยนลูกเต้าน้อยตัวนั้นออกจากรังไป

ที่สนามข้างนอกนั้น ลูกไก่กำลังเล่นเดินแถวทหารกันอย่างเข้มแข็ง

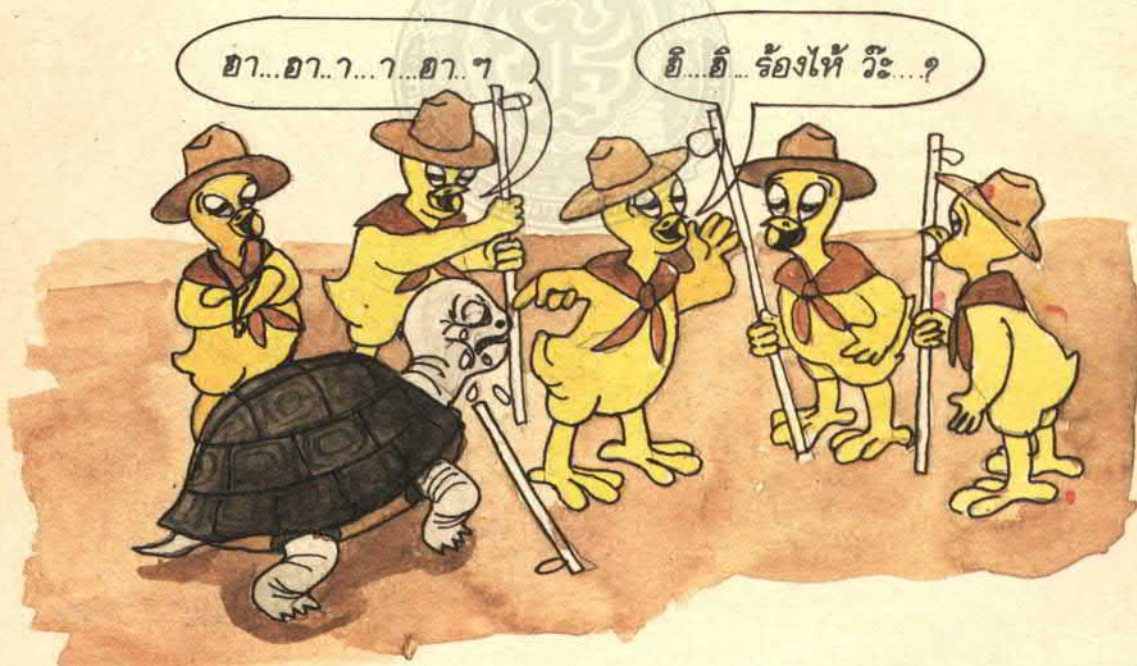
แรงเหวี่ยงของแม่ไก่ทำให้ลูกเต้าน้อยลื่นไถลไปตามไม้กระดานโดยแรง

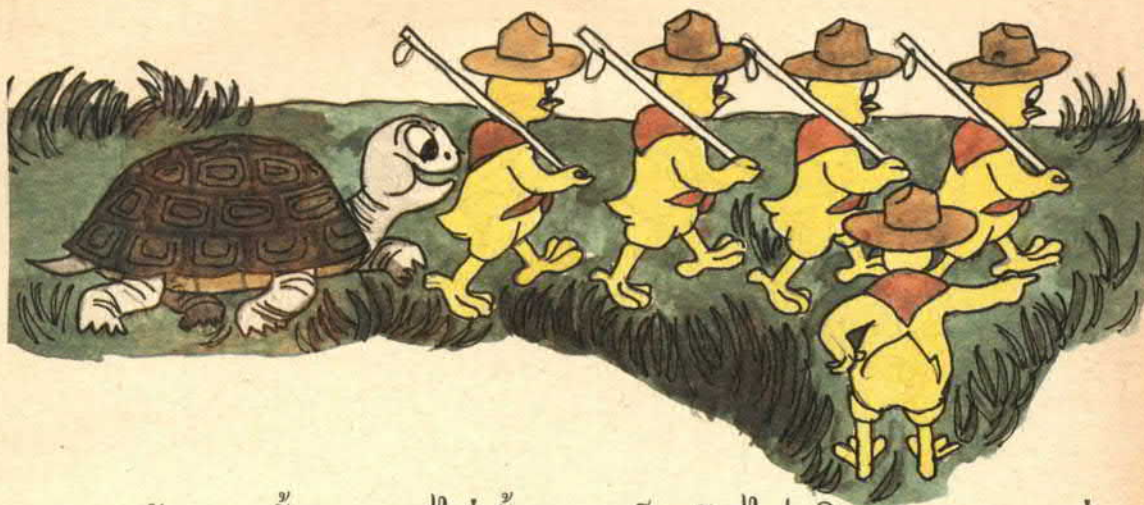
ทำให้เต้าน้อยไปชนลูกไก่ที่กำลังเล่นเดินแถวทหารกันอยู่ล้มระเนระนาด

ลูกไก่ทั้งหมดรู้สึกประหลาดใจ และพากันมามุงดูลูกเต่าน้อย ด้วยความสนใจ

เมื่อลูกเต่าน้อยหายตกใจแล้วจึงค่อย ๆ โพล่หัวออกมา จากกระดองและร้องไห้

หลังจากนั้น ลูกไก่ทั้งหมดก็กลับไปเดินแถวทหารเล่น
กันต่อไป โดยไม่สนใจลูกเต่าน้อยตัวนั้นเลย

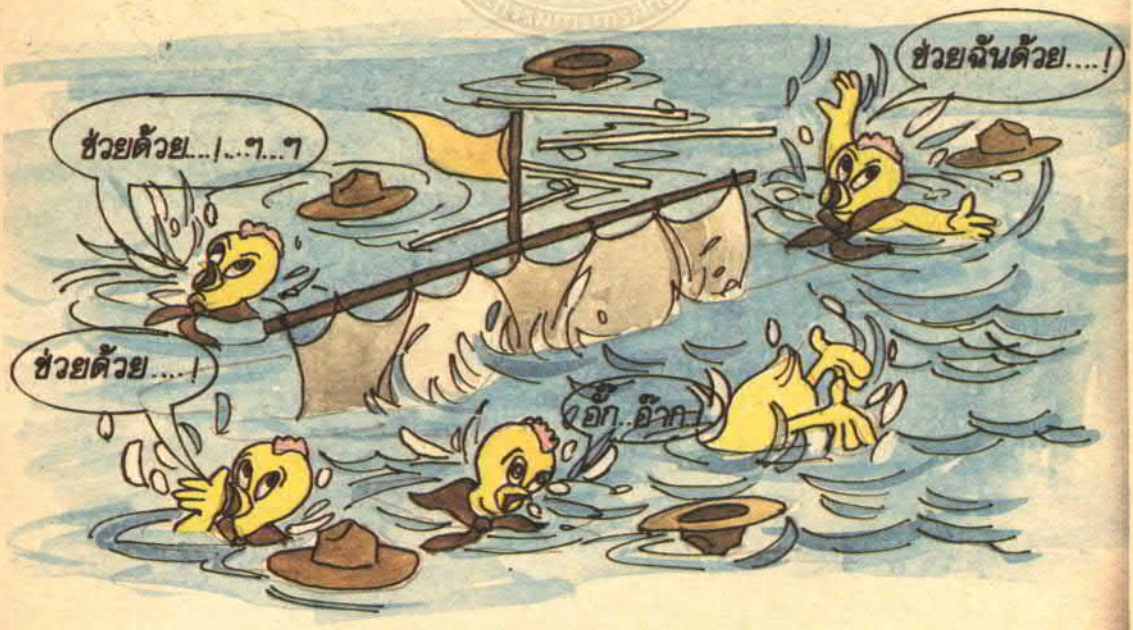

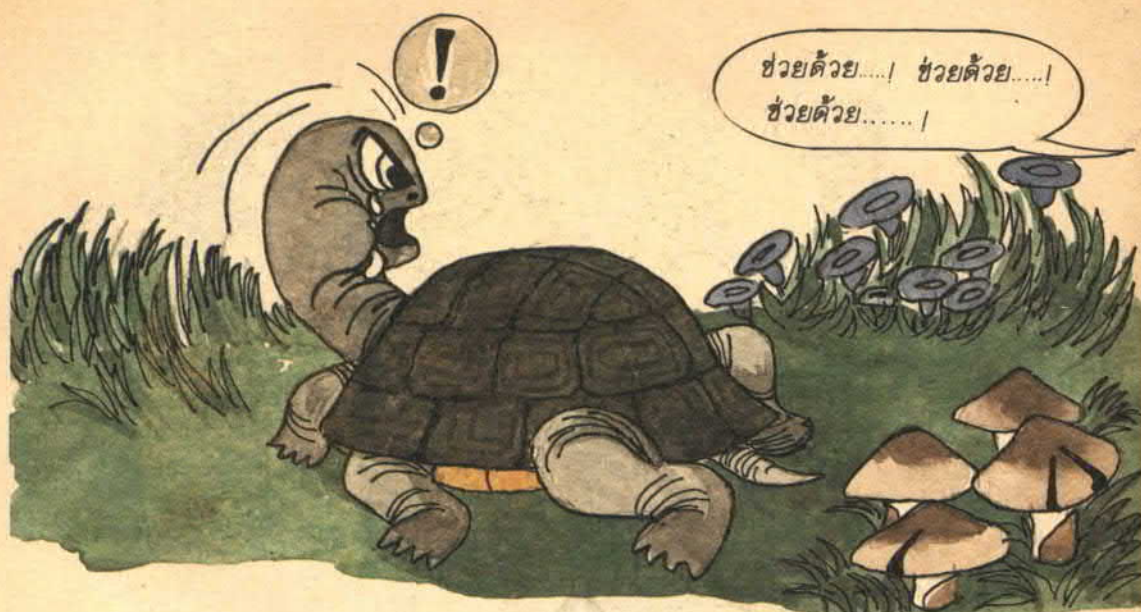
ลูกเต่าน้อย พยายามเดินตามแถวลูกไก่ไปจนสุดทาง เดิน
ตามต่อไปอีกไม่ได้ เพราะลูกไก่ทั้งหมดพากันลงเรือกระดาด
แล่นออกไปเที่ยว

เต่าน้อยเสียใจมากหันหลังเดินกลับด้วยความว่าเหวและ
น้อยใจ

เมื่อฝูงลูกไก่เล่นเรือกระดาษออกไปกลางน้ำได้ไม่นาน กระดาษเปียกน้ำเริ่มซึมเข้าเรือ และในที่สุดเรือก็จมลง ลูกไก่ต่างว่ายน้ำไม่เป็น พยายามตะเกียกตะกายเอาตัวรอด และส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือกันอยู่ระงม

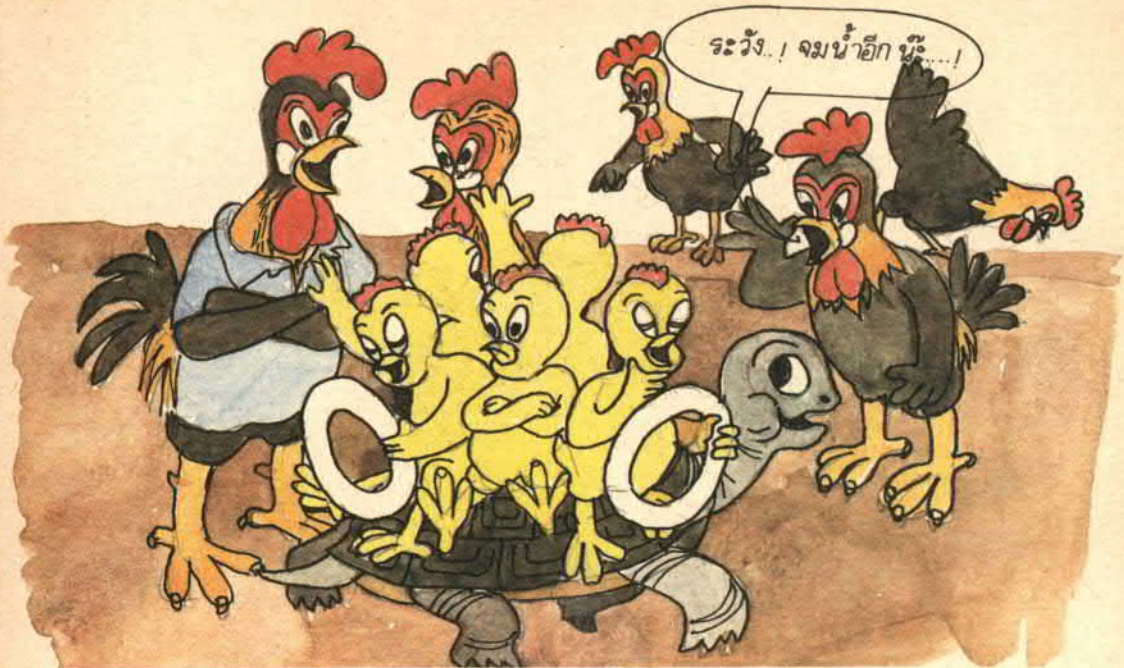

เต่าน้อยได้ยินเสียงขอความช่วยเหลือแว่วมาแต่ไกล จึง
หันกลับไปดู เห็นลูกไก่น้อย ๆ กำลังจะจมน้ำตาย

จึงตัดสินใจกระโจนลงน้ำว่ายออกไปช่วยชีวิตลูกไก่ไว้ได้
ทุกตัว พาลูกไก่ทั้งหมดไปส่งคืนให้กับพ่อไก่แม่ไก่ที่บ้าน

พ่อไก่และแม่ไก่โกรธลูก ๆ ของตนที่แอบหนีไปเที่ยว
ซุกซนจนเกือบจะจมน้ำตาย จึงลงโทษลูกไก่ทุกตัว

และขอบใจเต้าน้อยที่ช่วยชีวิตลูกของตนไว้ตั้งแต่นั้นมา
เต้าน้อยก็ได้รับการยอมรับเข้าเป็นสมาชิกของครอบครัว เพิ่มขึ้น
อีกตัวหนึ่ง ทำให้เต้าน้อยรู้สึกดีใจมาก

ทุกครั้งที่มีการเดินทางไปทางน้ำ เต้าน้อยจะได้รับมอบหมาย
ให้ทำหน้าที่ดูแลความปลอดภัยแก่ลูกไก่ฝูงนั้นทุกครั้งไป

สิ่งที่เคยคิดว่าไร้ค่า...อาจ
กลายเป็นสิ่งที่มีคุณค่าสำหรับเราก็ได้

ใบเบิกทาง

เนื้อเรื่อง
ทำนอง

สมจิตร กชฤทธิ์

เรียบเรียงเสียงประสาน ประยงค์ ชื่นเย็น
ขับร้อง เสรี รุ่งสว่าง

เกิดมาเป็นคนต้องดิ้นรนรำเรียน ฝึกอ่านฝึกเขียนพากเพียรกันทุกคน ไม่เรียน
ไม่รู้อยู่อย่างมีดมน ชีวิตของวัยเริ่มต้นทุกคนต้องเรียนหนังสือ

อยู่ดีกินดีคนที่มีความ เพราะว่ามันศึกษาสบายเมื่อปลายมือ คนที่เกียจคร้านไม่อ่าน
ไม่เขียนนั่นคือ ถูกคนตราหน้าตราชื่อว่าคือคนโง่งม

ความรู้ คือแสงสว่าง ดังใบเบิกทางสร้างชีวิตสุขสม ตกไฟไม่ไหม้ตกน้ำไม่ไหล
ไม่จมน ชีวิตไม่ขื่นไม่ขมวิชาพาให้สุขสานดี

เกิดมาทำไมหากไม่ได้รำเรียน ไม่หัดอ่านหัดเขียน เส้นทางชีวิตกันดาร บัวตูม
ได้น้ำแม้ยามอยู่กันลำธาร หรือจะสู้บัวบานเหนือลำธารจงรำเรียน

คอยครู

เนื้อร้อง
ท่านอง

ดำรง ณ สุวรรณ

เรียบเรียงเสียงประสาน ประยงค์ ชื่นเย็น
ขับร้อง ยอดชาย ชาติศรี

พิมพ์มือนัยน์ป้ายอัปอายไม่น้อย รู้ดีว่ามีปมด้อย เดินอ้อยสร้อยน้ำตาไหลริน
เขาเซ็ดเหมือนหุ่น ทารุณหัวใจไม่สิ้น เหตุเกิดอยู่เป็นอาจณ อยากบินได้เหมือน
นกกา

บินไปไม่ได้หนีอายไม่พ้น ต้องตายด้วยใจยับย่น กรรมเบื่องตันที่เคยทำ
มาเพราะไม่เอาถ่าน ชมซานเหมือนคนเจียนบ้า เกิดจากขาดการศึกษา ซึ่งแล้ว
ว่า เหมือนสิ้นลมปราณ

วอนท่านผู้รู้เป็นครูอาสา ช่วยให้ลืมहुลืมตา ไกลคำว่าทุกข์ทรมาน หลาย
ปีติดัก สำนึกน้ำตามานาน ได้โปรดเมตตาสงสาร เป็นวิทยาทานเถิดหนา

คนมีปมด้อยจะคอยครุนั้น เน้นนานเท่าไรไม่พรั่น ใจแม่นมั่นทุกวันรอม
คิดว่าฟ้าใหม่ อำไพโฉไลเจิดจ้า ได้ครูผู้ที่อาสา สมดังว่าที่เฝ้าคอยครู

ความรู้คือแสงสว่าง

เนื้อเรื่อง
ทำนอง

จงกล พิมพ์วาปี

เรียบเรียงเสียงประสาน ปราจีน ทรงเผ่า
ขับร้อง ชรินทร์ เทพชัย

ความรู้คือแสงสว่าง ที่จะนำทางเชิดชูชีวิ ม้วนนิ่งเฉยละเลยไม่ไยดีชั่วชีวิต
นี้คงมีแต่ทุกข์ระทม ใฝ่หาวิชาดีกว่า เพื่อพัฒนายกค่านิยม ความไม่รู้อดสูดูโง่งม
ชีพเราต้องจมถูกเขาหยามข่มดูแคลน

วอนน้องพี่คนมีเงินตรา คนมีตำรา คนมีวิชามากแสน อย่าดูดาบ ช่วย
ดึงคนที่ขาดแคลน วิชาเขาด้อยเหลือแสน ทัวแดนเฝ้ารอคอยครู

ความรู้คือแสงสว่าง มาร่วมกันสร้างชาติไทยเฟื่องฟู ร่วมอาสาช่วยสอน
คนไม่รู้ เขาเฝ้าคอยครูวันนี้อยู่ที่ป่าดอน

เรื่อง ทวีป อภิสัทธ
ภาพ สุรพล จักขุศรี

